Trond Wilberforce Vorhaug

Det meste som skjer, er

USYNLIG

Trilberhaug

© Trilberhaug Forlag, Homborsund, 2026
Romanen ble i 2015 utgitt på Lunde Forlag under samme tittel.
Bibelsitatene er hentet fra NO11 (Bibelselskapet)

ISBN 978-82-694651-3-6
1. utgave, 3. opplag 2026

Trykk og innbinding: ATL Grafisk, Arendal 2026

Materialet er vernet etter åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Trilberhaug Forlag er eksemplarfremstilling, som utskrift og annen kopiering, bare tillatt når det er hjemlet i lov eller etter avtale med Kopinor (www.kopinor.no). Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatnings- og straffansvar.

Schwung er et uttrykk som beskriver overføringen av den kraftfulle og energiske aktiviteten fra bakbeina til hesten, som resulterer i hestens samlede bevegelse framover.
(Kilde: dressursaklart.no)

Jeg har ønsket å skrive en bok med schwung,
men uten hester. Jeg drømmer om at du skal finne
noe i denne boka som er så kraftfullt og energisk at
det fører til bevegelse framover i livet ditt.

-Trond W. Vorhaug

Starbucks

Tirsdag 20. mars

TANKENE TÅRNET SEG opp der han sto og så det hele på avstand. For det første var dette blodig urettferdig. De rødkledde var mange flere enn den ensomme svarte. Kanskje var den svartkledde større enn dem, men han hadde overhodet ingen sjanse. De røde måtte være nesten tretti stykker! Det virket ikke som de hadde tenkt å gi seg heller. Den svarte måtte jo være bevisstløs snart? For det andre virket det helt absurd med så lite lyd fra en så voldsom kamp. Kanskje den svartkledde skjønte at det ikke nyttet? At alle kreftene måtte brukes på å holde seg i live? Han hadde ikke hørt et eneste klynk fra det stakkars offeret. De overtallige rødkledde virket som om de var på jobb. Nå var det ingen bevegelse hos den svarte. Bevisstløs? Død? For det tredje lurte han på om de kunne se ham. Han sto ikke langt unna, og skjulestedet hans ville ikke imponert en fireåring. Ville de i det hele tatt bry seg, hvis de visste at han så dem? En fjerde tanke slo inn: Var han medskyldig siden han ikke grep inn? Hvorfor hadde ikke den tanken kommet før? Var det ikke utrolig feigt å la den svartkledde stå alene? Selv om svaret sikkert var ja, var det noe som hindret ham i å gripe inn. Var det feighet? Var det det at han hadde nok med sine egne problemer? Eller var det rett og slett fordi dette var naturens gang? En maurkoloni som dreper en skadet bille, var kanskje ikke mer urettferdighet enn han som menneske enkelt kunne overse?

Han reiste seg. Han måtte smile litt av hvor fristende det var å tråkke på de brutale, røde maurene. Han ville jo ha befridd den svartkledde

for langpining i samme slengen, hvis den ikke allerede var død. Ett tråkk, så ville slagscenen være omgjort til en massegrav av mange rødkledde og én svartkledd. Ville han da ha gjenopprettet en form for rettferdighet?

Han begynte å gå hjemover. Det var behagelig å flykte fra sine egne problemer inn i en mikroverden der han selv var den store, den som hadde kontrollen og kunne ordne alt med et tråkk. Det føltes i grunnen bra å være gud. Han kastet et raskt blikk over skulderen og lurte på hva som gjorde at han faktisk ikke hadde tråkket på maurene. Han gikk videre og så skogen åpne seg mot det lille vannet der han hadde lekt med barkebåter for bare noen år siden. Å bli atten hadde ikke svart til forventningene. Ja, forventningene? Var det ikke de som var problemet? Egne forventninger, mammas forventninger, kameratenes forventninger, Lines forventninger. Han orket ikke engang å tenke på lærernes forventninger. Dessuten var det urettferdig at pappa ikke hadde vært hjemme på veldig, veldig lenge.

– Søren!

Han forsikret seg om at ingen var i nærheten, og ropte det en gang til, mye høyere.

– Søren, søren, søren!

De neste minuttene føltes helt tullete. Det begynte med at han hørte en liten latter og rykket til. Skulle han skvette eller bli flau? Han rakk ikke å velge.

– Ja, det var noen som kalte meg det, men det er mange år siden …

Han kikket seg rundt igjen. Fortsatt ingen.

– Du kan ikke se meg på den måten.

Stemmen måtte tilhøre en gammel mann? Han nølte.

– Eh, snakker du til meg?

– Ja, hvem ellers? Kan du se noen, kanskje?

Stemmen kom ovenfra, og den lo nå, en varm latter. Han kikket opp, men så fortsatt ingen. Pulsen var plutselig høy, det var kanskje like greit å fortsette å gå. Selv om det skulle vise seg at han ikke hadde noe å være redd for, var det kanskje greit å ikke bli sett av denne usynlige personen. Han satte opp farten.

– Ikke gå! Vær så snill!

Stemmen var rolig, fortsatt munter, men med en mer alvorlig klang.

– Unnskyld at jeg skremte deg. Jeg kunne trenge litt hjelp. Det er Sindre, ikke sant?

Stemmen hørtes vennlig ut. Og det at den tilhørte en gammel mann, gjorde det av en eller annen grunn litt mindre flaut. Han kjente ikke igjen stemmen, likevel var det et eller annet som ga ham gode assosiasjoner. Hvordan visste stemmen hvem han var?

– Men jeg kan ikke se deg?

Sindre ble overrasket over at hans egen stemme skalv. Var han redd?

– Nei, det er ikke mange som kan se meg.

En skremmende tanke kræsjlandet i hodet. Han nølte et sekund.

– Er du … eh, er du … Gud?

Han følte seg forferdelig dum. Var det mauropplevelsen som gjorde at tanken plutselig dukket opp? Han tenkte jo aldri på Gud. Bare hver gang han så de gamle bursdagskortene fra farmor og farfar i skuffen. Stemmen lo.

– I så fall hadde jeg nok ikke satt meg fast når jeg klatrer i trær. Du skjønner, denne eika er så kranglete. Vi har vært venner i mange år. Men i det siste må jeg si at jeg synes han har oppført seg litt tøysete.

Plutselig så Sindre en bevegelse ovenfor noen store greiner fulle av fjorårsløv. Stemmen hadde en brun joggesko. Han prøvde å finne resten.

– Ser du høygaffelgreina?

Sindre hadde sett en høygaffel i en barnebok om livet på bondegården i gamle dager. Ellers ville han ikke ant hva han skulle se etter. Høygaffelen stakk ut av stammen en drøy meter over bakken. De lange tennene krummet seg oppover, opptatt med å spa løv.

– Ser den!

– Hvis du kunne tenke deg å klatre opp på den, så blir det litt lettere å snakke sammen.

Sindre svingte seg opp. Herfra kunne han se at stemmen hadde et lite, rynkete ansikt med smale, blå øyne som smilte blant tusen

smilerynker. Sindre oppdaget at han selv smilte tilbake. Stemmen hadde en ganske stor nese, et imponerende langt, gråhvitt skjegg og matchende, bølgete hår. Overraskende mye hår for alderen. Hva gjorde en så gammel mann i et tre? Stemmen hevet ei hånd opp til det buskete, høyre øyenbrynet.

– Albus Sørensen til tjeneste!

Sindre nikket tilbake.

– Hei! Sindre Hassel.

– Beklager hvis jeg skremte deg. Fristelsen ble for stor. Jeg hadde klatret opp i gamle Eikkur her. Han liker det navnet, skjønner du.

Smilerynkene kom tilbake, øynene ble til streker.

– Jeg sitter her av og til. Men i dag var Eikkur ekstra vrang. Da jeg skulle klatre ned, holdt han meg igjen. Han tok tak i buksebenet mitt med nebbtangen. Ser du?

Sindre så en grein formet som en tang, hvis han la godvilja til. Det ene buksebeinet hadde hektet seg fast mellom restene av to tette, avbrukkede greiner.

– Jeg prøvde å komme løs, men det viser seg at jeg ikke kan bøye meg så langt ned som før. Kan du skjønne det? Så her satt jeg, og hadde akkurat bestemt meg for å begynne å lure på hvordan jeg skulle komme ned da du plutselig ropte på meg. Men hvordan visste du at jeg ble kalt Søren som ung?

Albus Sørensen ventet ikke på svar. Sindre hadde uansett ingen som passet.

– Vel, tror du at du kan få meg løs, min reddende ridder?

– Jeg kan prøve.

Noe ved denne rare mannen hadde hjulpet på humøret til Sindre. Han klatret et lite stykke, tok tak i tanga, og knakk av greina.

– Å, det gjorde godt, sa Albus Sørensen og strakk ut det beinet som hadde sittet fast. Så lente han seg framover, tok tak i en sterk grein nedenfor, skled framover og slapp seg ned så han hang etter armene. Han svingte seg litt fram så han akkurat gikk klar av noen tette greiner under seg, og slapp seg den siste meteren ned til bakken. Sindre kunne ikke annet enn å le.

– Jeg er kanskje ikke like tøyelig som før, men klatre ned med

stil, det kan jeg fortsatt, om jeg må si det selv. Så lenge Eikkur ikke er uforskammet.

Albus Sørensen smilte fornøyd av sin egen bragd og bukket først for Sindre og så for Eikkur. Han forsøkte å skjule at han var blitt andpusten. Sindre slapp seg ned og trykket hånda hans nye, underlige bekjentskap rakte ham.

– Tusen millioner hjertelig takk for hjelpen, mystiske redningsmann!

Albus Sørensen bukket igjen.

– Bare hyggelig, men jeg vet ikke hvem som er mest mystisk. Hvordan vet du for eksempel hva jeg heter?

Albus Sørensen smilte hemmelighetsfullt.

– Jeg vil gjerne svare på det spørsmålet, min gode mann. Men det er en tid for alt, som en klok mann har sagt. Akkurat nå vil jeg påstå at det er tid for brownies og Starbuckskaffe. Enig?

– Jeg er nok ikke så hard på kaffen. Og det er vel ingen Starbuckskaffebar i nærheten, så vidt jeg vet?

– Vel, det er jo ikke alt man vet? Har du smakt Starbuckskaffe noen gang?

– Nei, men jeg var egentlig på vei hjem.

– Perfekt, da er det riktig vei. Og vi snakker ikke om kaffe, men *Starbucks*kaffe. Den liker du garantert! Hvis ikke, skal jeg spise hatten min. *Shall we?*

Albus Sørensen viste vei. De la barkebåtvannet bak seg og krysset trebroa over bekken. Nå kunne de se utover byen. Herfra var det 7–8 minutter å gå hjem til Sindre nedover mot høyre, men Albus Sørensen tok til venstre opp en liten bakke og stoppet utenfor et brunt, gammelt trehus som lå for seg selv og våket over byen. På verandaen sto en stor stjernekikkert vendt ut mot byen og ga huset et inntrykk av å være en slags vaktpost.

– Før vi går inn på kafeen, som jeg må innrømme at jeg selv er innehaver av, synes jeg du skal ta opp mobiltelefonen og sende en melding til din mor. Du kan for eksempel skrive at du har møtt en usedvanlig trivelig og sprek, eldre herremann som er så sjenerøs at

han vil spandere Starbuckskaffe og brownies, men at du kommer hjem i løpet av tre kvarter.

Øynene smilesmalnet igjen.

– Du vet hvordan det er. Du er sikkert fylt atten og blitt voksen og alt det der, men mødre legger ikke alltid merke til at barna vokser, så de kan fortsatt bekymre seg for at de blir med fremmede og sånt. Så inntil du er tjueen, er det smart å late som at du skjønner at moren din har grunn til å være bekymret. Det gjør liksom alt så mye enklere for begge.

Smilerynkene tok ikke bort inntrykket av at Albus Sørensen mente det han sa. Sindre smilte, plukket mobilen opp av lomma og tastet.

Inne i gangen ble Sindre stående noen sekunder og betrakte rommet han var kommet inn i. Det ville være galt å kalle det en estetisk nytelse, men levende var det i alle fall. Rommet var fullt av alle mulige slags ting. På veggene i tømmerpanel hang det bilder, malerier, suvenirer fra mange land, hjemmelagde knagger av eik, broderte løpere, og et stort speil. Midt på veggen som vendte mot inngangsdøra, hang et stort bilde av ei smilende jente på cirka 15 år med langt, lyst hår og knallblå øyne. Hun lignet litt på Line. Det var sikkert datteren eller barnebarnet. Ved siden av hang en dame i førti–femtiårene.

– Wow, for en utsikt! Du ser jo alt.

Sindre tråkket inn i stua og så utover byen.

– Jeg får en grei oversikt. Men det meste som skjer, er jo usynlig.

Sindre ante at stemmen hadde endret seg bittelitt og fått en litt trist klang. Albus Sørensen gikk bort til kjøkkenkroken hvor alt fra kjøkkeninnredningen til de to stolene og bordet var i lutet furu. Han tok ut en stor pose fra skapet.

– Ahhh!

Ansiktet strålte av nytelse idet han åpnet posen, og stemmen var like munter igjen.

– Dette er ikke bare kaffebønner! Dette er *indeed* Starbuckskaffebønner.

Det var annerledes når Albus Sørensen puttet inn engelske ord i norske setninger, enn når mamma gjorde det. Mamma hadde vel

egentlig lov hun også, siden hun var halvt amerikansk og hadde bodd i USA under store deler av oppveksten. Men Sindre hadde alltid irritert seg og vært litt flau hvis hun brukte engelske ord når han hadde venner på besøk. Med Albus Sørensen var det bare naturlig. Og det overdrevne trykket på siste stavelsen i "indeed" med britisk aksent, var bare sånn det skulle være.

– Vel, egentlig er det vel ikke Starbucks som skal ha æren, men de dyktige bøndene som dyrker denne fantastiske arabicabønnen. Men jeg er nå glad for at Starbucks kjøper dem inn og brenner dem, så jeg kan få med meg noen kilo hver gang jeg er innom.

Sindre la merke til det blå og gule merket på posen. Det var neppe tilfeldig at Albus Sørensen hadde valgt fairtrade-varianten.

Mens den gamle kvernet bønner, målte opp vann og satte på kaffetrakteren, sto Sindre og kikket seg rundt. Han vurderte å bli overrasket, men etter å ha tenkt seg om lot han være. Han oppdaget en diger dvd-hylle med blant annet alle Harry Potter-filmene, Ringenes Herre-trilogien og Narnia-filmene. Han så et eldgammelt piano, en brun kiste, et stort furuskatoll, flere bokhyller og, det kuleste av alt, en diger flatskjerm med surroundanlegg. Idet Albus Sørensen unnskyldte seg og gikk på do, og Sindre hørte at det begynte å surkle i kaffetrakteren, la han merke til ei bok på det åpne skatollet. Han visste ikke helt hvorfor, kanskje håpet han på enda en morsom overraskelse? I alle fall ruslet han bort til skatollet og kikket på boka. Den viste seg å være en slags perm med løse ark.

*****

Da Sindre tjue minutter senere gikk hjemover, med ekkel kaffesmak i munnen og brownies-smuler i jekslene, lurte han på hva han egentlig hadde opplevd. Selv om ingenting overnaturlig hadde skjedd, følte han at han nettopp hadde vært på besøk i en ny verden. Hva var det med denne mannen? Han klarte ikke å sette ord på det, men det måtte være noe godt. Hvorfor følte han en blanding av glede, undring og uro over et eller annet?

Mamma sto ved oppvaskkummen og skylte tallerkener da han kom inn. De blå øynene sendte ham et lett irritert blikk under det

mørke, korte håret som ikke var blitt farget på en stund, og derfor var ganske grått ved hårrøttene.

– Hvor *on earth* har du vært?

Sindre rakk ikke å si noe før hun også lurte på når, fortsatt *on earth*, han hadde begynt å sende sånne sms-er. Han svarte kort at han hadde møtt en gammel mann som hadde trengt hjelp til å komme seg hjem, og at han syntes det var uhøflig å takke nei når mannen hadde bedt ham på kaffe. Mamma nevnte noe om å bli med fremmede, men at det selvsagt var fint at han hadde hjulpet mannen, men vær nå for all del forsiktig og så videre. Da hun spurte om navnet, og Sindre svarte Albus Sørensen, hadde hun bare svart kort:

– Å? Ja vel.

Hun ble brått veldig konsentrert om tallerkenene, og fikk den lille rynken i panna som hun alltid pleide å få når hun tenkte på noe spesielt.

*****

Sindre lå på rommet sitt og kikket i veggen. Gitaren hans med Green Day-klistremerket hang for tiden bare og lengtet etter å bli spilt på. Han så for seg det som hadde skjedd: Like etter at han hadde gitt etter for nysgjerrigheten, løftet opp boka fra Albus Sørensens skatoll og lest tittelen *Tanker om Romerbrevet, av Albus Sørensen*, hadde den gamle mannen kommet tilbake fra do.

– Å, kikker du på mesterverket mitt?

Albus Sørensen smilte. Sindre kom plutselig på at det sannsynligvis var ganske uhøflig å kikke på en fremmed manns ting på denne måten.

– Unnskyld, det var ikke meningen å …

– Ingen fare.

Albus Sørensen helte kaffen over fra trakteren til en brun kaffekanne.

– Det er antagelig det mest seriøse jeg har gjort noen gang.

Han satte kaffen på kjøkkenbordet sammen med to hvite kopper med et motiv i blått av to fyrlykter langs sørlandskysten, og hentet

en aluminiumsform med brownies fra kjøleskapet. Han satte seg på en av stolene og ga tegn til Sindre om å sette seg på den andre.

– Men hva er det?

Sindre smakte forsiktig på den gloheite kaffen.

– Ja, si det …

Albus Sørensen tok en stor slurk av sin egen kopp og forsynte seg med brownies. De smale, men markerte kinnene hans trakk seg fornøyd oppover idet han tok en bit. Det kom et tilfreds sukk.

– Jo, min venn. Det er mine forsøk på å si noe lurt om verdenslitteraturens største verk.

– Et gammelt brev?

Lyden som kom ut av munnen til Sindre lød mer skeptisk enn han hadde ment.

– Ja, og jeg er ikke den første som kaller Romerbrevet verdenslitteraturens krone. Er du interessert, så forteller jeg gjerne. Men jeg vil jo ikke kjede deg.

– Skal jeg være helt ærlig …

Sindre hadde munnen full av kake.

– … så tror jeg ikke du er typen som får folk til å kjede seg.

Albus Sørensen lo hjertelig og gikk bort til skatollet og plukket opp permen og et par små briller. Han så på klokka og rynket øyenbrynene.

– Vi rekker ingen høytlesning, men jeg kan forklare bittelitt. Ønsket mitt med denne boka er å gi folk muligheten til å forstå Romerbrevet. Romerbrevet er et av Paulus sine brev som står i Bibelen. Har du hørt om Paulus?

– Bare navnet, var han en sånn disippel eller noe?

Sindre lurte på om han angret. Kanskje Albus Sørensen kunne komme til å kjede ham litt likevel?

– På en måte. Paulus var først en streng, jødisk fariseer, veldig opptatt av å følge Moseloven. Da de kristne begynte å snakke høyt om Jesus etter at Jesus ”var død”…

Albus Sørensen viftet med to fingre på hver hånd. Sindre satt og tenkte intenst på hvem stemmen hans lignet på. Av en eller annen grunn minnet den ham om jul.

– … var Paulus en av de ivrigste til å hindre de kristne. Han mente de var Guds motstandere som bare lagde bråk og forvirret jødene. Etter å ha kastet mange kristne i fengsel og vært medansvarlig for minst ett drap, dro Paulus mot Damaskus for å arrestere alle kristne der. På veien ble han slått rett i bakken av et sterkt lys. Han hørte at Jesus snakket til ham, og spurte hvorfor han forfulgte Ham. Jesus ga ham også gode råd om hva han skulle gjøre. Etter dette ble Paulus fullstendig forandret, han ble døpt og begynte å fortelle folk at Jesus er Guds Sønn og den eneste veien til Himmelen. Han dro på tre store misjonsreiser og startet kristne menigheter i mange byer i flere land. Mot slutten av den tredje misjonsreisen skriver Paulus dette brevet til kristne i Roma.

Albus Sørensen klappet lett på boka si. Sindre forsøkte å nikke interessert.

– Forskere har studert brevet grundig og funnet ut at det er et ekte Paulusbrev skrevet i Korint i år 56 eller 57. Han skriver til menighetene i Roma, for å forberede dem på at han vil komme dit, og at han ønsker hjelp av dem på vei til Spania. Men han skriver først og fremst for å fortelle dem viktige ting om troen. Paulus hadde ennå aldri vært i Roma, men kjente flere av menneskene der. Brevet er til flere ”småmenigheter” i verdenshovedstaden, grupper som samlet seg i hjemmene til noen av de kristne jødene og hedningene der.

Albus Sørensen trakk pusten og så bort på Sindre.

– Men vi vil vel ikke at moren din skal bli sint på grunn av et gammelt brev, så vi får stoppe der.

– Det var veldig … interessant.

Sindre klarte ikke å virke like overbevisende som han prøvde.

– Hehe, du er i alle fall høflig.

Albus Sørensen smilte og tømte koppen sin. Plutselig fikk han et bekymret uttrykk i ansiktet.

– Må jeg kjøpe hatt?

– Hæ?

– Hatt?

– Sorry, jeg tror ikke jeg skjønner…

Sindre så inn i strekene som avslørte at forklaringen var underveis.

– Jeg lovet å spise hatten min hvis du ikke likte Starbuckskaffen. Og siden jeg liker å holde det jeg lover, men ikke har noen hatt, så kunne det være greit å vite om jeg må kjøpe en til å spise. Jeg ville nok valgt en liten, snerten en.

Sindre lo. Mannen var unektelig en skrue. En bra en.

– Ikke kjøp hatt. Kaffen var overraskende god. Og kaka kjempegod. Tusen takk!

Albus Sørensen slapp ut et lettelsens sukk.

– Jeg blir så dårlig i magen av hatter!

De passerte dvd-hylla på vei ut til gangen.

– Du har god filmsmak.

– Takker! Jeg har et ganske bra apparat å se dem på også. På denne kafeen hender det faktisk at det er både gratis Starbuckskaffe, brownies og kino.

Han smilte til Sindre, som skjønte at dette var den typen invitasjon som han ikke trengte å finne en unnskyldning for å avslå. Albus Sørensen hadde formulert den sånn at han ikke trengte å svare mer enn to ord.

– Så bra!

Dermed var invitasjonen fortsatt åpen. Han trengte ikke å komme tilbake hvis han ikke ville. Det hadde vært koselig, men kanskje litt for spesielt til å bli en vane.

Sindre hadde takket en gang til og gått hjemover.

Han kikket igjen bort på gitaren. Green Day-gutta på klistremerket så ikke ut til å ha forandret seg det minste denne ettermiddagen. Hadde han selv forandret seg? Tankene hoppet tilbake til problemene han hadde gått og strevd med ved barkebåtvannet tidligere på dagen. Idet han sovnet noen minutter senere, lå han og grublet på hvorfor i all verden Albus Sørensen var så fascinert av et brev en mann hadde skrevet for hundrevis av år siden. Og det irriterte ham at han fortsatt ikke kunne komme på hvem stemmen hans lignet på. Men at stemmen luktet pepperkaker, det var han helt sikker på.

Toskeklubben

Onsdag 21. mars

DE ENORME FØTTENE til de røde monstrene gikk løs på den svære, svarte billen. Men hvordan hadde de kommet seg inn her i huset til Albus Sørensen? Og hva var det for noe kjent med øynene til billen? Nå forandret den seg. – Pappa! Sindre så smerten i pappas øyne der han lå på gulvet mens gigantmaurene dundret løs på ryggen hans. Men det kom ingen lyd da pappa åpnet munnen. Sindre ville rope, men hadde munnen full av brownies og fikk ikke fram en lyd. Billie Joe fra Green Day satt på kjøkkenbordet til Albus Sørensen med gitaren i fanget. – *You`ll just have to deal with it, you know*, sa han og så på Sindre med det tankefulle blikket sitt. Plutselig kjente Sindre at han vokste. Han ble stor nok til å tråkke på de røde monstrene. Line ropte at han var en superhelt. Eller var det Janne? Han løp fram mot maurene og løftet foten i sinne.

Han satte seg opp med et rykk. Hadde han drømt om pappa igjen? Han prøvde å huske drømmen. Bildene gled unna idet bommen ned til underbevisstheten senket seg. Han hadde vondt i magen. Klokkeradioen viste 03:17. Han svettet da han gikk ut på badet mens han lette etter den vonde drømmen. Han stilte seg foran vasken og skvettet vann i ansiktet. Han kikket inn i speilet og syntes han så pappas øyne som skrek lydløst i smerte. Hadde han slåss for å hjelpe pappa? Hvorfor hadde han en klump av skyldfølelse i magen?

– Det var bare en drøm, mumlet han for å overbevise ham som sto og kikket tilbake på ham fra speilet. Det korte, mørke håret sto til alle kanter, de brune øynene så forvirret ut. Han kikket på sin

egen overkropp. Hadde han drømt noe om å være superhelt? Eller monster? Hvorfor drømte han så mye om pappa for tiden – savnet han ham? Trengte pappa hjelp? Han hadde det vel bra der han var? Sindre ruslet tilbake til senga og oppdaget ikke at han sov før klokkeradioen plutselig påsto at det var blitt morgen.

Søren, det var Lines bursdag! Dritt! Hvordan forholder du deg til bursdagen til ei jente du ikke helt vet om du er sammen med lenger? Sindre kjempet seg opp i sittende stilling, begravde ansiktet i hendene og håpet at trøttheten skulle forsvinne av seg selv. Hva var det egentlig som hadde gått galt?

– Feil tidspunkt! sa han halvhøyt til seg selv og trodde han hadde bestemt seg for å reise seg for flere sekunder siden, men oppdaget at han fortsatt satt i senga.

Han hadde møtt Line sist høst, i andre klasse på videregående. Han hadde visst om henne i mange år, men de hadde gått i hver sin klasse og hvert sitt miljø. Dette året hadde de hatt valgfag idrett sammen, og oppdaget at de hadde en del til felles. I hvert fall var det unnskyldninga til Sindre da han ba henne ut etter to måneder på skolen.

– Det er liksom ikke tid til å prate i disse timene. Hva med pizza i kveld?

De hang ved siden av hverandre i ribbeveggen og tok kneløft da han spurte.

– Hva er det vi har å prate om som tar så lang tid, da?

Line hadde sett ertende bort på ham, og han kom ikke på noe bedre.

– Vi har jo så mye til felles. Skal vedde på at vi liker samme pizza også.

– Inviterer du meg på date?

– Det kan nesten virke sånn.

– Greit, men du betaler. Likestilling gjelder ikke på date.

De lyseblå, ertende øynene hennes var det vakreste han hadde sett noen gang. Og stemmen! Wow for en lyd! Han trodde han skulle sprekke.

Der! Han klarte mesterstykket å reise seg, gikk inn på badet og dumpet ned på do. Hva i huleste skulle han gjøre? Forventet hun gave? Ville hun bli fornærma hvis hun fikk gave? Jenter var så kompliserte! Var hun fortsatt sint? Var *han* sint?

Etter daten hadde de hengt mer og mer sammen. Det var så deilig! De var liksom ikke bare sammen, de var bestevenner også. Det var fint å være bare de to alene på et lukket rom med alt som skjedde der, men det var nesten like gøy å gjøre ting sammen. Bare de to eller sammen med venner. Han tenkte mindre på at pappa var så mye borte, og han var faktisk hyggeligere både mot mamma og Synne i den tiden. Livet var nesten bare rosa og lett. Helt til den sørens festen!

– Dritt-nyttårsball!

Sindre spyttet ordene i ansiktet på sitt eget speilbilde mens han vasket hendene.

– Søren!

Han håpet Synne ikke hørte det. Hun var sikkert allerede gått ned for å spise frokost med mamma.

Planen hadde vært å dra på ballet sammen. Men så ble Line syk, og da Sindre hadde sagt at han gjerne droppa ballet og kunne komme med pizza og en dvd, hadde hun sagt at selvsagt måtte han gå på festen. Nyttårsballet i fjor hadde jo vært så gøy! Alle kom til å være der. Dessuten ville hun høre alt sammen etterpå om hva som hadde skjedd. Hun trengte Sindre som spion.

– Sørens dobbeltagent!

Han hadde absolutt ikke planlagt det. Han hadde egentlig ikke tenkt å drikke noe særlig engang. Men Sander hadde fått tak i saker og ting, og spanderte selvsagt. Sindre skulle ønske han kunne si at han ikke husket noe. Men selv om det ble en del drinker, husket han dessverre altfor godt. Janne hadde spurt om han ville danse. Janne! Sindres livslange avstandsforelskelse! Hun som nesten aldri hadde snakket til ham før! Det var jo ikke noe galt i én dans. Det var jo ball, for søren! Etter tre danser var det fortsatt ikke noe galt i å bli med på utsiden en tur. Og da en brisen Janne fortalte ham om hvor

teit Torstein hadde vært som hadde sviktet henne på grunn av *den bitchen Susanne*, så måtte han vel trøste litt?

– Torstein har ikke peiling.

Sindre hadde vært fornøyd med kommentaren. Men Janne hadde kanskje misforstått? Plutselig la hun armene tett rundt Sindre og gjemte ansiktet i dressjakka hans. Det ville jo være uhøflig å trekke seg bort. Og da Janne løftet ansiktet og så inn i øynene hans, bare centimeter unna, var alkoholen en veldig god venn å ha. Uten den ville han sikkert ha sagt noe kjipt som at han måtte finne Sander. I stedet lot han tingene skje uten særlig motstand.

– Dust!

Sindre brølte nesten til seg selv mens det varme vannet skylte ut shampoen.

– Line er ti ganger bedre enn Janne. Skjønte du ikke det da, sabla tosk?

Han visste svaret, men likte ikke å innrømme at han hadde vært svak i øyeblikket. Han hadde dessuten alltid ment at det var feigt å skylde på fylla. Line hadde sagt at Sander var en dust som tok med hjemmebrent på ballet, og at det var bra Sindre feiga ut og stakk mens Janne var på do. Ellers hadde hun garantert ikke nøyd seg med litt klining. Hun hadde til og med påstått at hun tilga ham. Nå var det to måneder siden. De hadde prøvd å late som om alt var bra. Men noe var annerledes. Selv ble han irritert fordi hun sa at hun tilga ham, men likevel furtet. Kunne hun ikke bare kjefte ham huden full et par ganger og bli ferdig med det? Nå var det nesten to uker siden de hadde snakket sammen. Ingen hadde gjort det slutt, men han var livredd for å ta kontakt. Og i dag hadde hun bursdag!

– Har ikke Line bursdag i dag? Så det på Facebook.

Synne spurte mens hun smurte en skive med peanøttsmør. Hun ventet ikke på svar.

– Hva gir du henne?

– Åpen for forslag.

Sindre svarte tonløst uten å møte blikket hennes. Han tippet

Synne visste om trøbbelet mellom ham og Line, selv om de ikke hadde snakket om det.

– Lenge siden jeg har sett henne.

Mamma sa det på vei ut døra for å rekke jobb.

– Du må gjerne invitere henne til middag hvis du vil. Jeg har savnet henne.

– Kanskje det.

*****

– Det er litt tidlig for filmvisning kvart over åtte på morgenen, synes du ikke?

Smilestrekene avslørte at Albus Sørensen hadde vært oppe en stund allerede.

– Men jeg sitter akkurat og nyter litt Starbuckskaffe, kom inn!

Sindre følte seg som en komplett idiot. Han visste ikke helt hvorfor han var her. Fritimen i første time onsdag var fast tid for å slite seg gjennom tyskleksa sammen med Sander. Ikke fordi de likte så godt å stå opp tidlig når de kunne sove 45 minutter ekstra, men de hadde ikke lyst til å stryke. I dag hadde Sindre sendt melding til Sander om at han hadde forsovet seg, og trodde ikke han rakk det. Han likte ikke å juge for bestekameraten, men var så forvirret at han ikke visste hva han skulle gjøre. Planen var å gå en tur for å tenke, men plutselig fant han seg selv med pekefingeren på ringeklokka til Albus Sørensen.

– Beklager at jeg buser inn til deg så tidlig.

Sindre visste at han var en idiot. Hva skulle liksom hjelpe med å komme hit? Han lette etter en unnskyldning for å gå igjen.

– Beklager at du synes det er noe å beklage.

Albus Sørensen helte kaffe i en kopp med svart og gull-oransj svanemotiv. Koppen var nesten så stygg at den ble litt fin.

– Jeg antar at du ikke hadde kommet på et sånt tidspunkt uten en god grunn. Dessuten er det veldig få tidspunkt som er dårlige. Det er en tid for alt, vet du, fortalte jeg deg ikke det sist?

– Jeg vet ikke helt hvorfor jeg kom. Jeg bare …

Sindre visste ikke fortsettelsen på setningen. Han gjemte blikket

i et brunt duftlys som brant på kjøkkenbordet.

– Du ropte på Søren i går – har det noe med det å gjøre?

Sindre tenkte tilbake på gårsdagen. Han kjente allerede noe av den avslappende atmosfæren i huset til Albus Sørensen. Kanskje var det den følelsen som hadde fått beina hans til å velge stien opp hit i dag?

– Jeg trenger et råd fra en som er smartere enn meg.

– Jeg kjenner en som er ganske smart. Kanskje han kan hjelpe?

Sindre visste ikke hva Albus Sørensen mente å si. Men han hadde ingenting å tape. Etter litt nøling hoppet han i det og gjenfortalte i stikkordsform situasjonen med Line og Janne og bursdagen. Noe med den gamles blikk gjorde at det ikke var truende å fortelle, selv om det var dritflaut.

– Som du skjønner, er jeg en stor tosk.

– Nettopp. Da kan vi jo starte en klubb.

Albus Sørensen smilte og reiste seg. Til Sindres overraskelse gikk han til skatollet og tok ut den samme permboka som han hadde snakket om sist.

– Som sagt, kjenner jeg en som er ganske smart. Nå skal vi se. Jeg må bare gå og hente noe. Kan ikke du lese her imens?

Albus Sørensen la boka åpen på første kapittel og forsvant ut i gangen. Sindre var lettere forvirret, men syntes han måtte gjøre som den gamle sa.

Romerbrevet, kapittel 1

[1]Paulus, Kristi Jesu tjener, hilser dere, jeg som er kalt til apostel og utvalgt til å forkynne Guds evangelium, [2] det som Gud på forhånd har gitt løfte om gjennom sine profeter i hellige skrifter. [3] Det er evangeliet om hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, kommet som menneske av Davids ætt, [4] ved hellighets Ånd stadfestet som Guds mektige Sønn ved oppstandelsen fra de døde. [5] Ved ham har jeg fått nåde og apostelopdrag for at jeg skal føre mennesker av alle folkeslag til lydighet i tro, til ære for hans navn. [6] Blant dem er også dere som er kalt til å høre Je-

sus Kristus til. [7] Jeg hilser alle dere i Roma, dere Guds elskede som er kalt til å være hellige: Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far, og Herren Jesus Kristus.

1: Gud kalte Paulus til å bli Hans apostel mens han fortsatt var en agressiv motstander av kristendommen. Paulus´ kall på vei til Damaskus var ganske ekstremt. Noen får spesielle kall helt plutselig. Men for de fleste er *kall* en langsom overbevisning om hva de skal gjøre for Gud. Apostel betyr *sendebud* og brukes i Bibelen om de tolv disiplene og noen få til, særlig Paulus og Jakob, Jesu bror.

2–4:
Sindre skummet enda en gang gjennom de setningene ovenfor som hadde 2-, 3- og 4-tall foran seg. Det som kom nå, var antagelig en slags forklaring. Dette var tunge greier! Var det meningen at han skulle skjønne dette?

Evangelium betyr *gode nyheter*. Det er nyhetene om Jesus som selv er Gud, og som kom til verden for å rette opp forholdet mellom Gud og mennesker. Han tok dødsstraffen for alle menneskers ondskap, så vi skulle slippe den. Jesus døde og sto opp igjen, derfor kan menneskene ha fellesskap med Gud hvis de tror på *evangeliet*. Da Jesus sto opp fra de døde, hadde Han knust døden og Djevelen. Han hadde gjort jobben sin og kunne gå tilbake til sin mektige posisjon hos Gud. Han hadde selvsagt vært Guds Sønn mens Han levde på jorda også. Derfor hadde Han kunnet gå på vannet, helbrede syke og sånt.

Sindre måtte konsentrere seg. Hvor ble det av den gamle mannen?